

тоя огънь се казва дивъ). Отъ тоя огънь старцитъ дадохъ на всички да си запалятъ огнищата.

Следъ това раздѣлиха огъня на два — по единъ отъ всѣка страна на деренцето — и го подсилиха съ сухи клони и дървета, а предъ него направиха отъ букови пръчки плетеница, за да имъ се не виждатъ голотитѣ. После забиха всрѣдъ огъня хвойновитѣ пръти и застанаха съ лице къмъ деренцето.

всички единъ следъ другъ и закрачихме бавно по дерето. Всѣки водѣше, какъвто добитъкъ имаше: муле, конь, крава, безъ да поглежда голитѣ старци. А тѣ, приближили добитъкъ, присѣгаха съ нагорѣнитѣ пръти и парваха по гърба всѣко добиче. Когато главнитѣ позагасваха, поставяха ги отново въ дивия огънь

— Ха, сега прекарвайте добитъка по дерето, между двата огъня — каза дѣдо Вълчанъ, — и не поглеждайте къмъ насъ. Ниско къмъ дерето ще гледате и ще водите столката си да я горимъ. Наредихме се

да се нагорятъ. Изреди се всичкитѣ добитъкъ. Минаха на сюрии сѣщо овцетѣ и козитѣ. Върху тѣхъ старцитѣ хвърляха гореща пепель съ искри, защото щѣха да измръзнатъ голи въ онова осойничево дере, ако една по една ги горѣха. Че нѣкога не бѣше като сега. Въ село имаме съ хиляди овце и кози.

Три години наредъ нагорѣвахме добитъка и така го запазихме.

Еню Кювлиевъ